

[Ministeren for skatter og afgifter.]

tøren, som kan dokumenteres at være foretaget i løbet af det pågældende indkomstår, og altså *ikke kun* udgiften til den eller de bons, som giver gevinst. Nettotab ved totalisatorspil kan ikke fradrages i indtægt fra andre kilder.

Totalisatorspil kan ikke sidestilles med de andre former for spil, idet indsatsen ved lotterispil i tipning og ved præmie- og gættekonkurrencer kun udgør et forholdsvis minimalt beløb, således at man, når man fritager gevinster på under 200 kr., uden betænkning kan belægge det overskydende beløb med en afgift og så fritage gevinsten for indkomstskat. Ved totalisatorspil kan indsatserne være betydelige for den enkelte spiller, og det kan meget vel tænkes, at en spiller, der på en spilledag vinder f. eks. 10.000 kr. i totalisatorspil, i samme år har haft tab, der er større end gevinsten. Hvis man i denne situation belægger totalisatorgevinster med afgift, kan det medføre, at man tager afgift hos en spiller, der i samme år har tabt større beløb, således at han, når årets resultat af hans spil gøres op, ikke har haft nogen nettogevinst.

Udvalget anførte endvidere, at en ordning med en fast gevinstafgift på totalisatorgevinster måtte indebære, at afgiften tages hver gang en spiller vinder et beløb over det afgiftsfri beløb, uanset at han måske på samme spilledag har haft tab, der overstiger gevinsten. I denne situation ville der så ske beskatning af negativ indkomst.

Udvalget gjorde også opmærksom på følgende forhold:

Ved tipning og køb af lodsedler i lotterier foretages indsatsen ved hvert enkelt spil kun én gang, medens deltagere i totalisatorspil gør deres indskud i flere løb på samme væddeløbsdag. Gevinster, der udbetales efter et løb, dvs. 60 pct.–80 pct. af indsatsen i løbet, anvendes ofte til indskud i senere løb. De samme penge »ruller« så at sige videre fra løb til løb, dog beskåret med den del af indskudssummen, som tilfalder staten og bevillingshaveren. Som følge af dette forløb bliver spillernes spillekapital beskattet flere gange på samme spilledag. Beskatningsprocenten stiger herved hurtigt til et niveau, der er højere end den 15 pct. afgift, som gælder for gevinster i lotterier og tipning.

Udvalget gjorde også opmærksom på, at indførelsen af en gevinstafgift på totalisatorgevinster måtte antages at øge interessen for at spille hos bookmakere til skade for statskassen

og væddeløbsbanerne, da en gevinstafgift af spillerne vil mærkes som en forhøjelse af totalisatorafgiften.

Udvalget pegede også på, at indførelse af en gevinstafgift af totalisatorgevinster ville gøre det nødvendigt, at totalisatoren forsynede vinderne med en dokumentation til brug for skattemyndighederne om, at de har vundet en gevinst, hvoraf der er taget afgift. En sådan dokumentation ville kunne misbruges ved, at den anvendes til dokumentation for anden (skjult) indtægt, som vinderne kunne have interesse i at få »legaliseret«. Det må også erindres, at gevinstbons ofte er genstand for omsætning og ikke nødvendigvis indløses af den, der oprindeligt har foretaget indskuddet.

Den nævnte udvalgsbetænkning blev lagt til grund ved den revision af loven om totalisatorspil, der gennemførtes ved lov af 14. juni 1974. Under udvalgsbehandlingen af forslaget til denne lov drøftede folketingets skatte- og afgiftsudvalg en gevinstafgiftsordning for gevinster i V-5 spil, dog således at gevinster under 3.000 kr. skulle være afgiftsfri.

Til de anførte betragtninger kan yderligere anføres, at en gevinstafgiftsordning vedrørende gevinster ved totalisatorspil opbygget som de ordninger, der gælder for tips- og lotterigevinster, dvs. med en afgift på 15 pct. af beløb over 200 kr., vil medføre en stor administrativ belastning af væddeløbsbanerne.

Hvis man på den anden side fastsætter et højere afgiftsfrit beløb, måtte man fastholde princippet om indkomstbeskatning af gevinster under denne grænse. En sådan ordning forekommer ikke hensigtsmæssig.

Jeg finder ikke, at der nu er fremkommet nye momenter, som kan give anledning til at overveje ændring af gældende regler om beskatning af gevinster ved totalisatorspil.

Af *Glensgård* (FP) til ministeren for offentlige arbejder (5/1 77):

»Kan ministeren oplyse, om de vesttyske myndigheder har frigivet splitfragt-charter pr. 1. januar 1977?«

(Spm. nr. 201).

Begrundelse.

Under forespørgselsdebatten vedrørende SAS' forhold tilkendegav ministeren, at så snart der skete lempelser i de tyske charterbestemmelser, ville ministeren kontakte sine skandinaviske kolleger med henblik på at få